

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoPr/6/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214208246
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2214208246.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v sporovej veci žalobkyne: ANDREA SHOP, s.r.o., IČO: 36 277 151, Dunajská Streda, Galantská cesta 5855/22, zast. splnomocnenkyňou: Ružička Csekés s. r. o., Bratislava, Vysoká 2/B, proti žalovanému: C. P., nar. XX. E. XXXX, F. XXX, zast. advokátom: Mgr. Ing. Vladimír Haukvitz, Bratislava, Lachova 11, o 22.696,50 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12Cpr/2/2014-351 z 9. januára 2017 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 12Cpr/1/2014-351 súd prvej inštancie (I) vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 22.696,50 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 22. apríla 2014 z titulu zodpovednosti žalovaného ako zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, (II) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za dokázaný tento skutkový stav:

3.1 Žalovaný sa stal zamestnancom žalobcu na základe pracovnej zmluvy z 1. apríla 2011 a jeho pracovné zaradenie bolo „vedúci logistiky“. Dohodou z 12. júla 2012 žalobca a žalovaný zmenili miesto výkonu práce žalovaného na centrálny sklad zamestnávateľa v Malých Dvorníkoch. Súčasťou dohody ako príloha bol aj opis náplne práce žalovaného ako zamestnanca. Zároveň strany 12. júla 2012 uzavreli dohodu o hmotnej zodpovednosti, ktorá obsahovala okrem iného tieto ustanovenia:

„3.1 Na základe tejto dohody zamestnanec preberá dňom podpisu tejto dohody hmotnú zodpovednosť za schodok na zverených hodnotách, ktoré je povinný vyúčtovať v zmysle ustanovenia § 182 a nasl. Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z., a to zodpovednosť za

a. pokladničnú hotovosť a finančné prostriedky a ceniny, ktoré sa nachádzajú v elektronickej registračnej pokladni umiestnenej na prevádzke.

b. zásoby tovaru v prevádzke do výšky : zodpovedá za tovar nachádzajúci sa na prevádzke ku dňu 12.07.2012.

c. akékoľvek hodnoty, ktoré mu budú zverené a na vyúčtovanie a prevezme ich počas trvania pracovného pomeru.“

3.2 Počas trvania pracovného pomeru žalovaný v dňoch 29. októbra, 6. a 8. novembra 2013 prevzal zo skladu tovar, ktorý rozvážal jednotlivým zákazníkom dodávkovým vozidlom, ktorého vodič (takisto zamestnanec žalobkyne) bol v tom čase práceneschopný. Tento tovar mal rozviezť koncovým zákazníkom žalobkyne, ktorí si ho u žalobkyne objednali. Žalovaný v tieto dni dodal prevzatý tovar

jednotlivým koncovým zákazníkom, prevzal od nich peniaze (kúpnu cenu), ale tieto neodovzdal žiadnemu zo zamestnancov žalobcu poverených na tento účel (svedkovi R. alebo p. N.).

3.3 K 18. novembru 2013 sa strany dohodli na skončení pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 1. apríla 2011.

4. Právne súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa si uplatňuje nárok z titulu zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách podľa § 182 Zákonníka práce. Ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca za škodu, ktorej osobitosti spočívajú v existencii platnej dohody o hmotnej zodpovednosti, existencii škody v podobe schodku na hodnotách, ktoré boli zverené zamestnancovi, a prezumpciou zavinenia zamestnanca. Povinnosťou žalobkyne tak bolo dokázať, že vznikol schodok a bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti. Zistenie schodku je možné nielen na základe inventarizácie, ale aj porovnaním účtovného stavu vyplývajúceho z dokladov, ktorými zamestnanec prevzal určité hodnoty zverené k vyúčtovaniu na jednej strane, a na strane druhej z dokladov, ktorými zamestnanec dokladá fyzický stav v čase vyúčtovania. Súd prvej inštancie potom uzavrel, že medzi žalobcom a žalovaným platne vznikol pracovný pomer a bola medzi nimi uzatvorená platná dohoda o hmotnej zodpovednosti za hodnoty zverené žalovanému ako zamestnancovi. Žalovaný tieto hodnoty (tovar) prevzal, ale po rozvoze tovaru nevyúčtoval (neodovzdal peňažnú hotovosť získanú od zákazníkov za dodaný tovar z rozvozu). Výška škody 22.696,50 € bola preukázaná znaleckým posudkom, ale rovnako bola vyčíslená aj v trestnom konaní, ktoré sa voči žalovanému vedie. Preto súd žalovaného podľa cit. ustanovenia zaviazal na náhradu uplatnenej škody spolu s úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný s návrhom zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietol, že na pojednávaní 11. januára 2016 ho súd nevyzval na vyjadrenie názoru podľa § 174 ods. 2 C. s. p. Ďalší termín bol vytýčený na 1. februára 2016 o 14.00 hod., súd však pojednával už o 13.00 hod. a o zmene termínu žalovaného neupovedomil. Tým mu znemožnil vyjadriť sa k výpovedi žalobkyne a svedka R.. Ďalej súd prvej inštancie nepredložil odvolaciemu súdu jeho odvolanie proti uzneseniu o zložení preddavku. Tým bol naplnený odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. Okrem toho namietal aj nesprávne zistený skutkový stav tým, že nebolo dokázané, že by dohoda o hmotnej zodpovednosti s ním uzavretá bola dohodou o spoločnej hmotnej zodpovednosti s podriadenými funkciami skladníka a vodiča. Namietol rozpor ods. 3.4 a 3.7 dohody o hmotnej zodpovednosti. Žalobkyňa si nespĺnila povinnosť vykonať pri zániku dohody o hmotnej zodpovednosti inventarizáciu, preto chýba skutkový základ tvrdenému schodku. Nárok na náhradu škody nebol prerokovaný so zástupcami zamestnancov. Výpovede z trestného konania takisto nepreukazujú, že by žalovaný neodovzdal peňažné prostriedky 22.696,50 eur. Žalovaný tvrdí, že na základe pokynu peniaze odovzdal svedkovi R., ktorý ich prevzatie potvrdil, a znalec v trestnom konaní nepreukázal, že by podpisy svedka boli sfaľované. Záverom žalovaný vzniesol námietky proti znaleckému posudku na výšku škody, ktorý neobsahuje zistenia účtovnej evidencie, jeho prílohou sú doklady, ktoré sa u žalobcu nepoužívali a nemajú žiadnu náležitosť účtovného dokladu. Znalkyňa nemohla vysloviť závery o tom, že žalobca zodpovedá za vznik škody, a posudok je vypracovaný v rozpore so zákonom č. 382/2004 Z. z. Žalovaný navrhol súdu znalkyňu vypočúť, čo však súd neurobil, hoci tak urobiť mal.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení navrhla prvoinštančný rozsudok potvrdiť. Poukázala na to, že ustanovenie § 174 ods. 2 C. s. p. sa na vec vôbec nevzťahuje a námietka jeho porušenia je nezrozumiteľná, toto ustanovenie navyše 11. januára 2016 ani nebolo účinné. Ďalší termín pojednávania bol určený na 1. februára 2016 o 13.00 hod., len v zápisnici je omylom zapísané 14.00 hod. Súd však po tomto pojednávaní nariadil opakovanie výsluchu svedka na ďalšom pojednávaní, na ktoré sa žalovaný nedostavil. K porušeniu procesných práv žalovaného tak nedošlo. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie považuje za dostatočný, z výsluchu svedka, zápisníc z trestného konania, knihy jász a súradníc GPS jednoznačne vyplynulo, že žalovaný 29. októbra, 6. a 8. novembra 2013 rozviezol tovar a finančnú hotovosť 22.696,50 eur prevzatú od zákazníkov neodovzdal poverenej osobe. S odkazom na judikatúru vyjadril názor, že nevykonanie inventarizácie neznamená, že zamestnávateľ nemá voči zamestnancovi nárok na schodok na zverených hodnotách, pričom výška škody bola potvrdená aj znaleckým posudkom. Pokiaľ ide o námietky proti nemu, žalobkyňa poukázala na sudcovskú koncentráciu konania (§ 153 C. s. p.). Žalovanému bol znalecký posudok doručený 5. septembra 2016, svoje námietky však vzniesol až na pojednávaní 9. januára 2017, preto na ne súd správne neprihliadal. Napadnutý rozsudok považuje žalobkyňa aj za správne právne odôvodnený, vychádzajúci z § 182 Zákonníka práce.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 379 C. s. p.), ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario). Po jeho preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov a vád, na ktoré je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 C. s. p.), dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Ešte pred prieskumom skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku sa treba zaoberať procesnými námietkami žalovaného v odvolaní. Žalovaný predovšetkým namieta, že súd prvej inštancie 11. januára 2016 nepostupoval podľa § 174 ods. 2 C. s. p. Ako však správne uviedla žalobkyňa, citované ustanovenie (ako aj celý C. s. p.) však nadobudlo účinnosť až 1. júla 2016, v dôsledku čoho súd vôbec nemohol podľa neho postupovať 11. januára 2016. Okrem toho toto ustanovenie upravuje povinnosti osôb a oprávnenia súdu pri zabezpečení dôstojnosti pojednávania a žalovaný nevysvetľuje, ako mohlo jeho porušenie viesť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný je kvalifikovane zastúpený advokátom a nie je úlohou odvolacieho súdu pátrať po tom, porušenie ktorého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (účinného k 11. januáru 2016) chcel žalovaný namietať. Okrem toho však táto námietka neobstojí ani obsahovo, pretože zo zápisnice o pojednávaní 11. januára 2016 jasne vyplýva, že zástupcovi žalovaného bol daný priestor na vyjadrenie, ktorý aj využil, žiadal žalobu zamietnuť, namietal nevykonanie inventarizácie, navrhol vypočuť svedka R., dve účtovníčky a nariadiť znalecké dokazovanie na výšku škody. Práve za účelom obstarania dokladov z trestného spisu a výsluchu svedka bolo pritom toto pojednávanie odročené. Žalovanému teda bol na ňom poskytnutý dostatočný priestor na uplatnenie jeho procesných práv.

9. Odvolací súd dáva za pravdu žalovanému, že v zápisnici o pojednávaní 11. januára 2016 je zapísané uznesenie, podľa ktorého sa pojednávanie odročuje na termín: 1. februára 2016 o 14.00 hod. Zápisnica o pojednávaní súdu je verejnou listinou v zmysle § 205 C. s. p., ktorá síce potvrdzuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, avšak len ak nie je dokázaný opak. Takýto dôkaz opaku môže okrem iného poskytnúť zvukový záznam pojednávania, ktorého vyhotovovanie bolo v danom čase povinné podľa § 40aa O. s. p. a ktorý je uchovaný vhodným spôsobom - v aplikácii „Elektronický súdny spis“. Z tohto záznamu je zrejmé, že na pojednávaní 11. januára 2016 bolo vyhlásené uznesenie „Súd pojednávanie odročuje na termín 1. februára 2016 o 13.00“. Podľa § 168 ods. 1 O. s. p. účinného v danom čase platilo, že uznesenie (ústne) vyhlasoval samosudca prítomným účastníkom a podľa § 170 ods. 1 O. s. p. ním súd bol viazaný, len čo ho vyhlásil. Pre znenie uznesenia je teda podstatné to, čo bolo vyhlásené, nie to, čo bolo (podľa okolností mylne) zapísané v zápisnici. Žalovaný (jeho zástupca) bol prítomný pri vyhlásení uznesenia, ktorým sa pojednávanie odročilo, a mali možnosť sa s ním oboznámiť a bolo ich povinnosťou zaznamenať si jeho obsah. Súd nebol povinný vyhotoviť ho písomne, mal len jeho výrok uviesť v zápisnici (§ 40 ods. 1 O. s. p.). Takto uvedené znenie výroku však nenahrádza jeho ústne vyhlásenie a nie je mu ani nadradené; naopak, bolo úlohou samosudkyne zápisnicu podľa § 40 ods. 3 O. s. p. opraviť, keďže tento výrok v ňom bol zachytený nesprávne. Ak sa teda žalovaný namiesto ústneho vyhlásenia spoliehal na výrok uvedený v zápisnici, robil tak na vlastné riziko, a ak ho kvôli tomu zmeškal (a tým zmeškal aj dokazovanie, ktoré sa na ňom vykonávalo), ide to na jeho vrub.

10. Okrem toho je však dôvodná pripomienka žalobkyne, že súd prvej inštancie nariadil opakovanie dôkazov vykonaných 1. februára 2016 a na tento účel nariadil termín na 18. februára 2016. Zápisnica s určením tohto termínu bola pritom zástupcovi žalovaného odovzdaná ihneď 1. februára 2016 (úradný záznam č. I. 109), okrem toho bol na tento termín aj osobitne predvolaný s upozornením na to, že bude opätovne vypočutý svedok R.. Žalovaný sa však na opakovaný termín nedostavil, v dôsledku čoho sám zmaril možnosť zúčastniť sa vykonávania tohto dôkazu. Posledná procesná námietka žalovaného je potom celkom neopodstatnená, keď súd prvej inštancie celkom v súlade s § 209 ods. 2 O. s. p. účinného k 5. aprílu 2016 nepredložil odvolanie žalovaného proti uzneseniu č. k. 12Cpr/2/2014-209 o povinnosti zložiť preddavok na trovy znalca odvolaciemu súdu. V konaní totiž bolo možné pokračovať aj bez rozhodnutia o tomto odvolaní a súd prvej inštancie ani nenaviazal splnenie uloženej povinnosti na právoplatnosť, takže uznesenie bolo vykonateľné doručením (§ 171 ods. 1 a 3 O. s. p.).

11. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 C. s. p. záväzný skutkový stav reprodukovaný v odsekoch 3.1 až 3.3 tohto rozsudku. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 C. s. p. Súd prvej inštancie v odsekoch 5 až 18 svojho rozsudku zrozumiteľne opísal,

z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil, ako vyhodnotil prípadné rozpory medzi nimi. Zistenia urobené z jednotlivých dôkazov neodporujú obsahu listín založených v spise, ani obsahu výsluchov účastníkov a svedkov tak, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní. Samotné hodnotenie dôkazov potom zodpovedá formálnej logike, ako aj všeobecným skúsenostiam.

12. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že z výpovedí svedka R. v tomto konaní, ako aj z výpovedí ďalších zamestnancov žalobcu (G., L., F., H., X.) urobených v trestnom konaní, ktoré boli súdom prvej inštancie oboznámené, vyplýva priebeh konania žalovaného tak, ako ho opísala žalobkyňa v žalobe. Z ich výpovedí vyplýva, že žalovaný 29. októbra, 6. a 8. novembra 2013 naložil tovar určený pre jednotlivých koncových zákazníkov (podrobne rozpísaný na žalobkyňou predložených dodacích listoch) do auta, na ktorom inak jazdil vodič H., a odišiel na rozvoz. Svedok R. potom potvrdil, že tovar bol zákazníkom dodaný a títo zaplatili vodičovi, čo vo svojej súvislosti postačuje pre záver, že tovar odovzdal a peniaze od zákazníkov prevzal práve žalovaný. Napokon, sám žalovaný počas konania nijako nespochybnil tento priebeh skutku, obmedzil sa len na námietku, že peniaze vraj odovzdal svedkovi R., čo tento vraj nepoprel. To však odporuje obsahu výpovede svedka, ako aj obsahu jeho výpovede v trestnom konaní, kde výslovne poprel, že by od žalovaného v uvedené dni peniaze prevzal. Žalovaný neuviedol jediný dôvod, prečo by výpoveď svedka mala byť nedôveryhodná, resp. prečo by jej súd nemal uveriť. Pokiaľ sa žalovaný dovoľával potvrdenia (podpisu) svedka v akomsi zápisníku, potom treba uviesť, že pred súdom prvej inštancie sa vykonávalo dokazovanie len zápisníkom (diárom) za rok 2012. Predmetom sporu sú však dni v roku 2013, pričom zápisník z tohto roku žalovaný nepredložil, ani neoznačil, ani zrejme nebol odovzdaný do trestného konania.

13. Neobstoja ani námietky proti znaleckému posudku č. 15/2016. Žalobkyňa sa síce mylí keď poukazuje na sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 C. s. p. V prerokúvanej veci ide totiž o individuálny pracovnoprávny spor v zmysle § 316 ods. 1 C. s. p. (spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu), v ktorom sa pre zamestnanca nepoužijú ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania (§ 320 C. s. p.). Žalovaný, ktorý je žalovaný ako zamestnanec, by tak v zmysle cit. ustanovenia mohol svoje námietky proti znaleckému posudku predniesť kedykoľvek do vyhlásenia rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu však znalecký posudok v prerokúvanej veci nie je podstatný pre posúdenie výšky škody a bol súdom prvej inštancie vykonaný v podstate nadbytočne. Žalobkyňa totiž už v žalobe, ale aj na pojednávaní 1. februára 2016 výslovne predniesla, že žalovaný tovar zo skladu na rozvoz riadne odobral, ale nevyúčtoval peniaze utŕžené zaň od koncových zákazníkov. Schodok u žalobkyne teda vznikol na peniazoch, ktoré mu chýbali, hoci ich žalovaný od zákazníkov vybral, nie na tovare. Škoda vzniknutá na (tuzemských) peniazoch sa vždy rovná nominálnej hodnote týchto peňazí, preto vôbec nebolo dôvodné ustanovovať znalca na zisťovanie výšky škody v podobe chýbajúceho tovaru. Vzhľadom na to odvolací súd nepovažuje vôbec za potrebné zaoberať sa námietkami žalovaného proti tomuto znaleckému posudku, keďže výšku škody považuje za dostatočne dokázanú inými dôkaznými prostriedkami. Takisto sú z tohto dôvodu nepodstatné aj námietky žalovaného proti údajne chýbajúcej spoločnej hmotnej zodpovednosti, keď uplatňovaný nárok sa nevzťahuje na schodok na tovare alebo hotovosti v sklade, ale na tovare a hotovosti, ktoré žalovaný sám zo skladu odobral za účelom ich rozvozu.

14. Na základe takto zisteného skutkového stavu potom súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že sú splnené podmienky nároku žalobkyne ako zamestnávateľa na náhradu schodku na hodnotách, ktoré bol žalovaný ako zamestnanec povinný vyúčtovať, v zmysle § 182 Zákonníka práce v znení účinnom k 29. októbru, 6. a 8. novembru 2013 (porov. § 252i ods. 1 Zákonníka práce). Dohoda o hmotnej zodpovednosti uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným 12. júla 2012 vyhovuje náležitostiam cit. ustanovenia v znení účinnom k tomuto dňu (porov. § 252g ods. 1 Zákonníka práce). Neuniklo síce pozornosti odvolacieho súdu, že táto dohoda (tak ako aj pracovná zmluva) nie je uzavretá so žalobkyňou ako zamestnávateľom, ale s fyzickou osobou „František Vangel - ANDREA SHOP“. Žalovaný aj žalobkyňa však počas celého konania zhodne vychádzali z toho, že tieto právne úkony upravujú pracovný pomer žalovaného práve k žalobkyňi, a ani v odvolaní žalovaný proti tomuto záveru súdu prvej inštancie nič nenamietol. V dôsledku toho musí aj odvolací súd vychádzať z toho, že tieto úkony (vrátane dohody o hmotnej zodpovednosti) platia a sú účinné medzi žalobkyňou a žalovaným. Z ods. 3.1 tejto dohody jasne vyplýva, že žalovaný zodpovedá za hotovosť, finančné prostriedky v elektronickej registračnej pokladni, zásoby tovaru v prevádzke, ako aj akékoľvek hodnoty, ktoré mu budú počas trvania pracovného pomeru zverené. Podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá tejto dohode záver súdu prvej inštancie, že prevzatím tovaru na rozvoz žalovaný ako zamestnávateľ prevzal tento tovar

na vyúčtovanie, keďže aj samotnému žalovanému bolo zrejmé, že po skončení rozvozov má buď vrátiť tovar, ktorý sa mu rozviezť nepodarilo, alebo odovzdať peniaze utŕžené od zákazníkov, ktorým tovar odovzdal. Pojem hodnoty (tovar) prevzaté na vyúčtovanie neznamena len zodpovednosť za to, že po skončení činnosti bude množstvo zverených hodnôt (tovaru) rovnaké. Naopak, z § 182 ods. 1 Zák. práce zreteľne vyplýva, že ide o hodnoty „určené na obeh alebo obrat“. Toto ustanovenie pokrýva teda aj situáciu, že zamestnanec má zverený tovar predávať, zamieňať ho za peniaze (práve zavedenie zodpovednosti v maloobchode bolo zmyslom právnej úpravy zodpovednosti za schodok na hodnotách). Schodok tu potom vzniká vtedy, ak predaj tovaru nie je riadne vydokladovaný, teda chýba aj tovar, o ktorého predaji nie je v dokladoch zmienka, alebo naopak chýbajú peniaze, ktoré podľa dokladov mali byť za tovar utŕžené. Zo skutkového stavu opísaného vyššie je zrejmé, že práve takýto stav nastal tým, že žalovaný utŕžené peniaze nevyúčtoval (neodovzdal zamestnávateľovi), čím vznikol zamestnávateľovi (žalobcovi) schodok na hodnote, ktorú za tovar utŕžiť mal, a hodnote, ktorú za tovar utŕžil.

15. Námietky žalovaného proti spôsobu zistenia schodku a nevykonaniu inventúry neobstoja. Judikatúra už skoro (porov. R 12/1976) vyšla z toho, že nevykonanie inventúry nemá vplyv na platnosť dohody o hmotnej zodpovednosti, zamestnávateľ však musí dokázať stav hodnôt inak. Za samostatnú kategóriu boli pritom už v cit. judikáte považovaní vodiči a závozníci, ktorých zúčtovacie obdobie je časovo obmedzené prevzatím tovaru v sklade a jeho odovzdaním do predajne. V týchto prípadoch sa inventúra nevykonáva, ale pre posúdenie správnosti vyúčtovania sa vychádza z dokladu o prevzatí a odovzdaní konkrétneho tovaru. Novšia judikatúra tieto závery potvrdzuje (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo 244/2007). Tieto závery platia rovnako aj na činnosti, ktoré v dňoch 29. októbra, 6. a 8. novembra 2013 vykonal žalovaný s tým, že jeho zúčtovacie obdobie bolo ohraničené prevzatím tovaru v sklade a návratom po rozvozoch, kedy mal vyúčtovať (vrátiť) nedodaný tovar alebo utŕženú hotovosť. Ako vyplýva z citovanej judikatúry, v týchto prípadoch nie je potrebné (a ani účelné) vykonávať inventúru v účtovnom zmysle slova. Na dokázanie schodku postačí porovnanie toho, aký tovar zamestnanec prevzal na rozvoz zákazníkom, a toho, aký tovar vrátil a akú hotovosť vyúčtoval zamestnávateľovi. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný vrátil po rozvoze len časť tovaru (ktorý sa nepodarilo dodať), peniaze nevrátil žiadne, čím zamestnávateľovi vznikol schodok. Aj tieto hodnoty boli pritom žalovanému ako zamestnávateľovi zverené počas trvania pracovného pomeru podľa ods. 3.1 cit. dohody o hmotnej zodpovednosti z 12. júla 2012. Napokon, sám žalovaný počas konania tvrdil, že takéto rozvozy vykonával pravidelne.

16. Odvolacie námietky žalovaného teda neobstoja a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zaväzujúci žalovaného nahradiť žalobkyni schodok na zverených hodnotách v ustálenej výške je vecne správny. Odvolací súd už len na záver dodáva, že v prerokovanej veci by zodpovednosť žalovaného vyplývala už zo všeobecných ustanovení Zákonníka práce o zodpovednosti za škodu (§ 179 ods. 1 resp. 2). K základným povinnostiam zamestnanca totiž podľa § 81 písm. e) Zák. práce patrí riadne hospodáriť so zverenými prostriedkami a chrániť majetok zamestnávateľa pred zničením, stratou alebo zneužitím. Podľa názoru odvolacieho súdu zamestnanec, ktorý si prisvojil peňažné prostriedky, ktoré mu ako zástupcovi zamestnávateľa odovzdajú tretie osoby ako cenu za tovar kúpený od zamestnávateľa, porušuje už túto všeobecnú povinnosť zamestnanca, a to zásadne zavinene (úmyselne). Je totiž nepredstaviteľné, aby si priemerný zamestnanec (nehovoriac už o zamestnancovi pracujúcom na vedúcej pozícii) mohol myslieť, že na tieto prostriedky má právo a že má právo si ich ponechať a použiť ich na svoje účely. Ak si ich prisvojuje, musí takýto zamestnanec konať s vedomím, že nie sú jeho a že si ich chce nechať, teda úmyselne. V prerokovanej veci zo zisteného skutkového stavu už prima facie vyplýva, že žalovaný si ponechal jemu odovzdanú peňažnú prostriedky (hotovosť), ktorá patrila zamestnávateľovi (bola cenou za ním dodaný tovar). Tým porušil svoju základnú povinnosť zamestnanca a zodpovedá zamestnávateľovi za takto vzniknutú škodu (prisvojené peniaze) v plnej výške (§ 186 ods. 1 a 3 Zák. práce).

17. Neobstojí ani námietky žalovaného o tom, že nárok na náhradu škody nebol prerokovaný so zástupcami zamestnancov v zmysle § 191 ods. 4 Zák. práce. Vzhľadom na už cit. § 320 C. s. p. síce žalovaný mohol túto námietku uplatniť až v odvolaní, nijako však netvrdí ani nepreukazuje, že u žalobkyne pôsobia zástupcovia zamestnancov, s ktorými by bolo možné tento nárok prerokovať. Okrem toho však podľa judikatúry (porov. V 2/1967) takéto prerokovanie nie je procesnoprávnou, ale ani hmotnoprávnou podmienkou uplatnenia nároku. Nedodržanie tohto postupu môže mať vplyv len na prípadnú splatnosť nároku. Súd prvej inštancie však v prerokovanej veci správne uzavrel, že žalovaný

bol na náhradu škody vyzvaný, no nezaplátil ju, čím sa nárok žalobkyne stal splatný a žalovaný sa dostal do omeškania už pred podaním žaloby.

18. Zo všetkých uvedených dôvodov tak odvolací súd podľa § 387 C. s. p. vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (výrok I).

19. V odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. priznal aj nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania (výrok II).

20. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 419 a § 420 C. s. p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.